

Költészet napi verspályázat díjazottjai 2021.

Karanténköltészet

KÜLÖNDÍJ: Tóth-Zamorategui Mariel 12.A

Nekem nem mondta senki sem

Nekem nem mondta senki sem,
Hogy ágyba nehezült testemet
Felőrlí majd minden gondolat.
Elvesztettem a fonalat.
Halmozódik a sok feladat.
És ebben a zűrzavarban,
Megint kételkedek magamban.

Nekem nem mondta senki sem,
Hogy a hallgatástól rekedten,
Hetekig a házban végzem
Motiváció vesztetten,
Hogy majd az ablakhoz mászva
(Egy kis levegőre vágyva)
Irgykedjek egy madárra.

Nekem nem mondta senki sem,
Hogy a csend sérti majd a fülem.
Vagy azt, hogy a szobám falai
Mint egy börtönnek rácsai
Fognak majd fogva tartani.
A valóságból kiszakadva,
Szabadság után vágyakozva.

Nekem nem mondta senki sem,
Hogy torkomnak ugranak rögtön,
Azok kik mondják „szeretlek”
Undorító állati ösztön.
Én nem sírok, csak nevetek.
Percek monoton menete
Az idő megakadt kereke.

I. helyezett: Hinel Gabriella 10.A

Vesztegzár

Hajnali kettőkor nézek ki az ablakon,
A sötétség melletttem szabadságról álmodik,
A morajló csendben némán hallgatom,
Ahogy a semmi múlik, a semmi változik,
Zúgnak hangtalan szavaim a fejemben,
Csukott szemmel zárnám be az ablakot,
Percek óta a kilincset keresem,
Dúdolok közben egy ismeretlen dallamot,
Nézem tehetetlenül, ahogy múlik az élet
A következő másodperc is egy újabb pillanat,
Becsuktam az ablakot, érzem,
Hogy a dallam a fejemben végül megragadt,
(ha eltűnne sem változna meg vele semmi,
Tegnap is itt álltam es holnap is itt fogok)
Hogy lehet, hogy az élet most tényleg ennyi?
Önmagammal is csak a tükörben találkozok.

II. helyezett: Barcsa Erika – Gönczi Brigitta 12.A (párvers)

Éjjel-nappal álmodok

Otthonom, édes otthonom,
Vagy talán nem is oly édes?

Hirtelen mintha fojtana már,

A levegő is oly veszélyes.
A padló, a falak, a plafon
Szorítanának, de én nem hagyom.
Lábamat megvetem, ellenállok

És újra lélegzek...újra látok.

Újra látom, aki megment,

Éjjel-nappal rámolok

Szobám én kis szobám,
Vagy már nem is csak az enyém?

Hirtelen mintha sokkal többen
laknánk

A panelház hetedik emeletén.
A szekrény, a mosdó, a szalon,
Nosza neki, mindet rendbe rakom.
Mindent összehajtok, és minden
port kirázok,
Így újra lélegzek... újra látok.

Újra látom, üres a hűtő, elfogyott
minden,

Sugaraik bejárják a testem, lelkem.
(...)

Az erkélyen fekve pihenek
És megint érzem, hogy létezem.

Testem ellazul, képzeletem felébred.

A falak eltűnnek, a világ is feléled.
Már mindenki boldog, mosolyuk szép,

Az ég is szürke helyett újra kék.

De az álomnak hamar vége.
A keserű valóság újra itt.

Egy van ki reményt ad,

Egy ki még mindig felvidít.

“Te ott! Igen Te csoda ott fent!

Már mész is? Én várlak itt lent.”

De ő hűséges, mindig visszajön.

S az ablakon át sugarával köszön.

Ő a legjobb, mindig rá várok.

Ha megjön, máris minden jobb,

A szobám kivirul, akárcsak én,
A szívem boldogsága is nagyobb.

Most egy ideig nem jön vissza.

Helyét most át a Holdnak adta.

A sötét csillagfényes ég ragyog,

És én egész éjjel-nappal álmodok.

Éhség járja be testem, lelkem.
(...)

A bolt előtt állok, a táskámat túrom
Belépve a vírus ellen, maszkomat
felveszem.

Testem ellazul, képzeletem
felébred,
Mit is főzök majd ma ebédnek?
Az emberek félnek, senki sem
beszédes,
Az egyetlen, kivel szóba állok, a
közértes.

A vásárlással hamar végzek,
Bár egyedül a szatyrok igen
nehezek.

Otthon mindenki lusta, csak
tévéznek,

Míg én mindent alaposan
lefertőtlenítek.

“Te ott! Hova mész? Vidd csak ki
a szemetet!”

“Classroomon is túl hangosak már
az emberek.”

Ez sem tud mást éjjel-nappal csak
itt gurul,

A gördeszkások a járdánkat
választották otthonukul.

(*csöngetnek*)

A postás az, meghozta, mit már
egy hete várok.

Végre itt van, átveszem, máris
minden jobb.

Mikrofon némít, kamera kikapcsol,
Wish, Ali, Ebay mindent kibontok.

De, hopp!

Most egy ideig nem rendelek,
(esküszöm)

Mert helyük még nincs, de
dolgozom az ügyön.

A nagy kupit meglátva Anya is
rám morog,

Na és már megint éjjel-nappal
rámolok.

III. helyezett: Szajkó Blanka 11.C
(Nincsen wifim...)

Nincsen wifim, s netem sem
Se kamerám, kapcsolod be
Se áram, akkor a hangod fel
Se hangom, akkor kiléphetsz

Nincsen kedvem nem érted
Se lelke, mivé lett?
Se erőm, elszállt
Se jövőképem már

Nincsen hely hol okuljak
Se angyal ki oktathat
Se váll támasztéknak
Se paradicsom úti célnak

Nincsen egy ép gondolat
Se hazug se igaz
Se buborék szónak
Se gátlás a tolakodóknak

Nincsen „örökké” egy ideje
Se mama kedves sütije
Se oltás a halálra
Se kulcs a boldogságra

Nincsen rúzs a számon
Se csillogás az orcámon
Se nyugalom a világban
Se béke hazánkban

Nincsen hit, mert remény sincs
Se benned, se benne
Se bennük, se bennem
Se senkinek a semmiben

Van egy hely, egy menedék
De forró a kerítés
De mély az anyai érintés testemen,
a gyönyörűszép szívemen

Kovács Lilien 10.C

A valóság kígyója

Újjonnan, mióta pandémia van,
én már csak kishercegnek hívatom magam.
A saját aprócska bolygómon élek,
és figyelek, hogy senkihez se érjek.
Kint az utcákon, a kocsiktól régen,
nem hallatszódott a szerény lépésem.

De most nincsen kocsi, se bringa, se motor
minálunk már csak a csend az, ami honol,
sőt még egy fűszál, vagy hangya sincsen
a tengernek tűnő járdaszegélyen.
Mindegy, bizakodva haladok tovább,
a körúton, és a vékony utakon át.

Semmi sem a régi, hová tűnt Mari néni?
Hiszen csúcsforgalomban jár piacozni.
A buszsofőr, munkások, a gyerekek?
Megevett már a félelem titeket?
Miért nem jöttök, és játszotok velem?
Csak egy menet van, ezt ki kell élveznem.

Megfordulok, rám rengeteg szempár tekint,
ereimben a vér már újfent kering.
Szívem harsányan hatalmasat dobban,
most megáll, ihletet merít és robban.
Majd észreveszem, hogy senki sincs maszkban,
s ekkor már teljesen összezavarodtam.

Nem érdekel, ismét előttem a világ,
életre kelt, így együtt megyünk tovább.
Nyitva minden, a park, a bolt,
mellettem az kutya 8 előtt csaholt,
a nagymama kíséri unokáját,
jó barátok újra ölelik egymást.

Aztán felkelt az ébresztőm,
és még mindig itt vagyok a B612-ön.
Csak én vagyok meg a kis piros "rózsám",
bár a monitor csak feketén néz rám.
De fejben újból nem az órán járok,
inkább elképzelem újra a szabadságot.

Magyar Zoltán 10.A

Szerelmes levél a képzeletemnek

Egy hónapja tölti be helyed az üresség;
A világ a fal, mi most minket elválaszt;
Ajtód küszöbénél egy halomnyi levél áll,
De egyre se kaptam még én tőled választ.
Ugye kedvelsz engem és gondolsz rám elvéve,
Vagy csak álmodozom, s a magány elvakít?
Lehet, hogy nem is éreztél többet irántam...
Szerelmes álmomból e sor kijózanít;
S magamat a kertemnek pázsitján találom
Pokrócon fekve, rózsával a kezemben;
Összebújva néztük a szép kék égboltot,
Ám ez nem történt meg, csakis a fejemben;
Az eget azóta sötét felhők borítják,
A talpam már a sáros talajt tapossa,
A jéghideg szél csak a te nevedet súgja,
És az eső az összes könnyem elmossa;
Megpróbálkozom ma egy utolsó levéllel,
És megírom utolsó szerelmes versem;
Még ha nem is lehetek jelenleg melletted,
Így is rádfordítom minden egyes percem;
Pár nappal később egy viharos vasárnapon
Az ajtóm előtt egy ázott levél hever;
Izgatottan olvasom, de ami benne áll
Széttöri a szívem és a földre teper;
Egyik költeményem se jutott el tehozzád,
Közel két hete egy új helyre költöztél;
Lakhelyed fényes, díszes, a háztetőd márvány,
És terepszínű, új ruhába öltöztél;
Bárcsak meglátogathattalak volna téged,
Még amíg lett volna rá lehetőségem;
Legszívesebben hozzád költöznék örökre,
És élhetnénk boldogan ketten békében;
A hiányod lassan az örületbe kerget,
A mai napig írok neked levelet,
Még mindig pont ugyanarra a címre küldöm,
És minden nap érkezik nekem felelet
A te nevedben, tudom ám, hogy nem te írod,
De boldogsággal tölt el engem minden sor;
És egy veled közös jelenről álmodozva
Fekszem egyedül kertemben napnyugtakor.

Barcsa Erika 12.A

Számláló

Fáj

Fáj, kínoz, gyötör a hiányuk.

Szomorúság

Düh

Düh járja át az egész testemet,
Mert nem vagyok más, tehetetlen.

Órák

Napok

Hetek

Hetek suttogják mióta szenvedek.

A szívemből lassan eltűnnek

Sehogy sem tudom ott tartani őket.

Érzések

Hangok

Illatok

Emlékek

Emlékekbe kapaszkodom, szorítom mint

Anya a gyermekét, ki drága kincs.

Szorítom őket, soha nem engedem.

De félek, hogy ők elfelejtenek.

Egy

Kettő

Három

Négy

Öt

Öt hét. Majd tíz. Húsz. Száz is akár.

Mikor áll meg? Mikor hallhatom
hangjukat?

Talán soha már. Mikor láthatom arcukat?

Nincs válaszom. Elmúlik a tavasz, elmúlik
a nyár

És azután találkozunk? Vagy elmúlnak ők
is már?

Kovács Liliom 10.A

Árvácska

A valóság elhagyta szobámat.
Ablakom előtt bágyadt fák állnak.
Sohasem értettem, mire várnak:
Tavasza? madárra? tán halálra?
Tavasz nem jön – a szellő még fáradt,
Erőtlen; egyhamar nem hoz lázat.
A természet elfojtott szavára
Madarak nem felelnek – hazára
Leltek egy derült, szabad világban.
A kikelet hajnalán imára
Kulcsolt kézzel gyenge hang kiáltja:
Feledés lepje minden hibámat!
S már zavart álmunkra vigyáz a
Holdvilág, mire a bús tölgyfára
Szende rügy kerülne. Ők hiába
Várnak: a természetnek halála
Nincsen, a sors őt megújhódásra
Ítélté, hogy szelíd csodájának
Fénye hulljon népünk sírhalmára.
A valóság elhagyta szobámat.

Merengő álmomban látni véltem.
Harmatos reggel, tavaszi szélben
Sétáltunk a fák alatt; e képet
Azóta lelkemben őrzöm, ébren
Vagy holtan; de mindig itt lesz vélem.
S most újra itt állok a téren.

Ábrándozom, felnézek az égre,
Rebegve kívánom: legyen vége.
Az úton a lábnyomába lépek,
Megmozdul bennem a bágyadt élet,
Újra érzem, velem van egy része.
A mélységbe fojtott bánat szétvet;
Mit meg nem tettem volna őerte!
Térdre kényszerített bús szeszélye,
Könnyeket csalt gyermekded kedélye.
Keserűségben is volt reményem.
Én vagyok az egyedüli vétkes;
Purgatóriumba szánt végzetem.
Merengő álmomban látni véltem.

Lidércek járnak a lépcsőházban.
Hányan vannak? – Nem is tudom, hárman?
Egyedül lennének, tán párban?
Egyet tudok mindössze: itt jártak,
Végül tovarebbentek a tájba.
Elfeledtem múltam; hiányában
Hallok egy sejtelmes hangot – *más vagy!*
De jövőt látok e sorscsapásban.
Elszántan tapogatózva, lázban
Égve hiszek a csodákban.
Ajtóm előtt vesztegel Árvácska.
Hamis képek: elvesznek a nyárban.
Ha elég sokat gondolok rá, az

Olyan, mintha még mindig itt állna.
Én bíztam a képtelenben, vártam
Azt, mi nem jöhetett el, múzsákban

Hittem, hisz ő is egy volt; nem bántam,
Ha hazug volt e dőre káprázat.
Lidércek járnak a lépcsőházban.

Kovács Enikő 10.A

Gyűlölet

Száraz kezemen egy piciny seb keletkezik,
Bőrig vágott körmöm áll ki belőle.
A remegés ettől nem enyhül, csak tetézi,
Mélyebbre dőf, s egy vércsepp csurran ki belőle.
Még nem mozdul, most látott először napvilágot.
Körbenéz, egy ideig tetszik neki a látvány,
Majd lassan megismeri az álarcos világot.
Hirtelen nehéz lesz tartani magát, pedig oly sovány.
Nehéznek, súlyosnak érzi most magát,
Valami ismeretlen rettenet húzza le a mélybe.
Rángatja, s vonszolja, mint egy rongybabát.
Lepillant, elernyed, majd zuhan a szélbe.
Még látja, honnan jött, de nem emlékszik rá,
Hagyja, hadd hulljon Ő is, mint a többi,
Kik földet érve loccsannak majd Őreá.
Gyűlölve zuhanni, ezért kellett megszületni.

Géczy Botond 9.C

Helyzetem

Szekrény ajtaja nyitva, és erre
megannyi csomagolás széjjel. Szemét.
Bántja gyöngé nyöszörgésük fülem.
Ne zörgessük. Nyugodjon csak por
fészkén.

Az ágy rendetlen, háborgó tenger.
Rajta ruhák, tankönyvek csaponganak
merülnek alá. Marja a szemem
a sós víz. Nézegetem, sápadt arccal.

A polcon is. Ó, mily csendélet, mint
viharról felvétel. Megállítva, kint
a falra fellógatva. Csak a könyvek
tanúsítanak némi rendet.

Sok a kábel.
Bennem valami
mégis teljesen lemerült.
Feldugnám magamat tölteni.

Kimennék.
Mert kell a levegő
s képek...
Képecskék, melyeket a legnagyobb
rendező
festett meg: a Természet.

Terek,
amik tiszták,
mint a nyugodt tó
vizéből visszatetsző világ.

A föld virágokat bont
megszínesülnek az apró utcák
az erdőben pedig egyre inkább
elszaporodik a zöld,
míg a közéletben meg a talán...
Árad a mákony.

Az igazság
és az, ami hamis,
összemosódik a horizonton,
s mikor valami
éppen tisztázódna,
csak tovaugrik a távolba.

Az aggodalmak medrébe
ki-ki beledob.
De ki, ki rakodik?
Szívesen ragadnék lapátot,
ha nem fedné kezem
a sár.

Mindeközben hozzám
egy régi ismerős
ellátogat.
Magányban
ő van velem.

Minden szava fáj.
A magányos gondolat az méreg,
csinos kis köntösben.
De belemész a táncba,
és addig pörögsz, míg összezuhansz.

Ó, a patkánykirály, csakis bajt hoz reám,
kiírt minden jót, szépet.
A természetből gúnyt űz, a hitembe rúg,
megver, kinevet megvet.
Épületek álltak száz évig szilárdan, jön ő, s
hílt helye mindnek.

Emlékszem ahogy először megláttam.
Ahogy a tükörből végigvizslatott,
hogy rólam mindent tudott,
és pont ezzel gyalázkodott.

Reszketek,
hideg karjaiban
elveszek.
Attól félek a legjobban,
amit én mondok
magamnak.

Lehel Máté 11.C

Végtelen

Elhallgattunk egy röpke pillanatra,
de én érzem, tovább hagytam magam
könnyű megadni magunkat, s hagyni,
hogy a hullámok elragadjanak
elveszett lelkek, úgy hullunk bele
egy szempillantás alatt a semmiségbe
úgy érezzük az áramlás megszűnik,
s könnyebb lenne elsüllyedni
hagyni, hogy a nagy kék tenger
elnyeljen minden emberi lelket.

Mit akarhat talán már reménytelen
mire számítunk még ismeretlen
tudóm vízzel telik meg
reszketve szemem hunyom le.
Fáj beismerni nem elég erős
ki ezért igazából felelős,
mert ahelyett hogy szárnyakat adnának
a kék óceánba hajítanak
fáj, hogy nem tanítottak meg úszni
úgy, ahogy most kéne végtelenségig

Nem is tudom mi tart a felszín felett,
nem könnyű, nem a víz alatt lenni
s nem kibújni, nem látni mi történik
remélni egy nap majd a szigeten kötünk ki.

Meddig hagyod még ütlegeljenek bennünket
orkánjaid, melyeket oly könnyen ránk zúdítasz?
Miket elvettél, fizetünk érte türelmünkkel
és hagyod idővel elsodródjunk egymástól más irányba.
Nem térünk közös szigetre egy ég alá
a magány marad velünk mely idővel
hozzánk nő és eggyé válunk vele,
az is tépi le rólunk egyúttal a fátylat
mely alatt a feltétlen szeretet lapul,
melyet a nehéz időkre hagytunk.